

Koud hè?

Zuid-Nederland geeft zich vandaag goeddeels over aan carnavaleske zotternij en zotteklap. U hebt ervoor gekozen – gedreven door taalfetisj of -purisme of taalkundig sadomasochisme – hier vanavond het Eper dictee te schrijven.

Genietend van een – boven een sneeuw witje geprefereerd – glas ijs- en ijskoude ijsthee en een culinaire verwerking van ijsbergsla prakkiseerde ik onlangs over de inhoud van dit dictee.

Koning Winter had ons land in de greep en had de fjordenpaarden en ijslanders in de wei vlakbij al feeëriek in de kou en sneeuw gezet. Buiten werd door koukleumende jochies geijshockeyd of geprobeerd een sneeuwbaaleffect op de jassen van passanten te creëren. Anderen mijmerden na tweeënhalve nacht vorst al openlijk over een Elfstedentocht, precies vijftig jaar na dato van die ijzige helletocht van negentienhonderddrieënzestig.

Maar ja, aangezien de rayonhoofden op diverse plaatsen fondantijs meldden, duurt het waarschijnlijk tot sint-juttemis voordat dat vervangen is door een inktzwarte ijsvloer. Ik hield liever mijn gedachtestroom bij het warmte-equivalent van sneeuw en ijs: geflambeerd eten, flamboyante flamencodansers, paradijselijke flamingo's en vanzelfsprekend de gerieflijke warmteproductie van de infraroodsauna.

Na een warming-up in die sauna en geruime tijd van twijfel heb ik besloten het in het dictee te gaan hebben over de geprivilegieerde employés van de Noordgouw. Heden ten dage vlijen zij zich neer op jadegroen beklede lounge- of mosgroene coupébanken, in de gaten gehouden door geschilderde kopieën van Michelangelo's David en Milo's Venus of door tientallen pauwenogen.

Helaas is dit dictee door deze zin er nu al één te lang en blijft dattoch echt voer voor de volgende editie van dit dictee.